

Lumea mea poate fi altfel

Ploua, iar eu priveam la picurii ce se pierdeau usor, in suvoaie mici, serpuitoare, pe fereastra camerei mele de la unitatea de tip familial. Ploua, si gandurile mele hoinareau hai-hui, pentru a se pierde in final, asemenea stropilor de pe fereastra, in adancurile nestiute ale sufletului meu...

Uneori, imi pare ca totul nu a fost decat un vis, toate aducerile mele aminte, si nimic nu s-a intamplat inca de fapt...Alteori, imi pare ca visez acum, si urmeaza sa ma trezesc in curand, intr-o lume asemenea lumii tale, asemenea lumii lui, asemenea lumii tuturor celor care umbla fericiti pe strada, prin parcuri si prin intreaga lume, asemenea tuturor celor ce rostesc cu atata fericire, stralucitoarele cuvinte..."mama" si "tata"...

Nu mi-e rusine deloc cu ce mi-aduc aminte de mine, cu primele imagini si cuvinte auzite, apoi cu ceea ce a urmat, insa prefer sa nu evoc aceste amintiri, si sa le las sa treaca, cu viteza cu care rasfoiesti o revista, in timp ce gandul zboara aiurea, in alta parte...

M-am nascut intr-o lume crepusculara, aparte, in care imaginea tatalui se pierde definitiv in ceata amintirilor iar cea a mamei apare ca o umbra vaga, fantomatica, in continua transformare, si dispare in scurt timp undeva in zare, o lume in care cuvantul "tata" sau "mama" nu am apucat sa-l rostesc, decat de prea putine ori, adesea din intamplare, uneori nici nu mai stiu sigur daca l-am folosit,...fara sa-i cunosc sensul cu adevarat...

Uneori, in timp ce stau intinsa pe pat, seara, inainte de a adormi, ma cuprinde fara sa vreau o uriasa tristete. Parca m-as prabusi intr-un ocean infinit de durere. Inchid lent ochii, iar prin fereastra intredeschisa a camerei aud harmalaia strazii, stingandu-se incet in linistea serii. Aud pasii oamenilor, masinile trecand grabite si uneori cate-un baiat sau cate-o fata strigandu-si mama, ori cate vreo mama strigandu-si ingrijorata copiii.Ma intreb atunci infiorata, oare cum este sa ai parinti, oare cum este sa spui "mama" si "tata", oare cum este sa fii stransa cu putere si caldura in brate, sa iti zambeasca frumos mama, in timp ce te cheama la masa... Oare cum este sa te trezesti dimineata cu zambetul mamei inaintea ochilor, asemenea celui mai frumos rasarit de soare, iar seara, la culcare, acelasi suras diafan sa-ti mangaie sufletul in adormire? Ba si sa ma dojeneasca mi-as dori, din tot sufletul, fie mama, fie tata, fie ambii la un loc, numai sa stiu ca exista...

Imi lipseste atat de mult sa rostesc aceste doua simple cuvinte, atat de simple si firesti pentru unii, dar atat de straine si indepartate pentru altii..."mama" si "tata"....Ma apropie atatea lucruri de lumea din jurul meu si totusi ma despart atatea diferente...

Ma intreb uneori –si de fiecare data cand afla, domnul preot ma dojenea parinteste, el stie ca nu vreau sa-l supar si de aceea imi explica cu multa rabdare, dar eu nu ma pot abtine totusi, si uneori ma intreb,...oare de ce Dumnezeu a vrut ca unii copii sa creasca fara parinti, fara acest drept fundamental, fara lumina lor atat de calda, atat de patrunzatoare si binefacatoare?.... Dar nu dureaza totusi mult, si-mi spun, asa cum m-a invatat d-l parinte, ca EL stie ce face, poate ca ne-a pregatit un alt fel de fericire, ca trebuie sa avem incredere in EL...

As dori –daca as putea- sa ma scald in iubirea parintilor mei, asemenea randunicilor ce zboara fericite in soarele diminetii, asemenea pastravilor in imbratisarea raului voios de munte ori asemenea delfinilor in susurul maiestuos al oceanului. Sa intind mainile fericita spre cer si sa strig din toate puterile: “Sunt fericita, sunt cea mai bogata fiinta de pe planeta si din Univers, ...deoarece am parinti! Am o mama si un tata! Si sunt ai mei, doar ai mei...Si sunt cei mai frumosi din Univers! Sunt fericitaaaa!”....

Daca lumea mea ar putea fi altfel, asa cum o doresc eu, nu mi-as dori bogatii si nici sa fiu nu stiu cine. As dori sa am si eu parinti, sa am si eu acest drept, asta e tot ce mi-as dori. Niste parinti care sa ma iubeasca. Daca s-ar putea, as vrea sa ma trezesc bebelus, intr-un carucior, iar deasupra mea sa zambeasca din toata inima mama, alaturi de tata.....Apoi, as vrea sa cresc zi de zi alintata, mangaiata, sa adorm cu murmurul vocii parintilor, cu blandetea privirii lor,...atat as dori...sa am dreptul sa fiu iubita si protejata de parintii mei.

Desi sunt inca mica -sau mai degraba mare, cum imi place adesea sa ma cred, am trecut prin multe si nu ma mai consider o fata naiva. Trebuie sa traiesc cu picioarele pe pamant, asa cum aud adesea vorbindu-se in jurul meu. Se pare ca asa ceva nu se mai poate...Ma refer la visul meu...Zanele bune din basme nu prind viata, ele raman doar acolo, in imaginatia copiilor si in lumea minunata a cartilor...

Viata trebuie sa mearga mai departe, asa ca mi-as dori totusi ceva, mi-as dori daca s-ar putea, o lume mai interesanta, mai buna, deoarece cred ca se poate, cred ca oamenii pot mai mult....Un loc unde gandurile, visele si sperantele noastre de mai bine, ale copiilor, sa poata prinde viata, sa nu se mai prabuseasca in prapastia suferintelor si a durerilor de tot felul...Nu visez la lucruri imposibile. Privesc atenta la copiii din jur si la parintii acestora si vad cum o duc, vad cat de greu o duc, atatia dintre ei....si imi dau seama ca nu e drept sa fie asa, ca in lumea oamenilor din aceasta tara se intampla ceva ce nu trebuie, ce nu e bine. Ceva ce le face mult rau tuturor. Vad ca o mare parte din copii si parinti nu au dreptul sa traiasca cum se cuvine. Vad, simt si o stiu prea bine, ca nu asa trebuie sa se traiasca.

Stiu ca oamenii care ne conduc tara, pot face mult mai mult, pentru toti copiii si parintii din aceasta tara. Mi-as dori sa-i vad facand ceva, pentru ca macar cand voi fi mare si ma voi casatori, sa-mi fie bine. Mie si copiilor mei. Pentru ca macar copiii mei sa aiba o copilarie fericita, iar eu alaturi de familia mea, sa pot spune: “Doamne, eu nu am avut mama, tata si frati, dar mi-ai daruit pana la urma o familie, un sot si niste copii minunati si sunt fericita ca exist, ca am ce sa le ofer.”

Sper din tot sufletul ca o lume mai buna si mai frumoasa nu se afla doar in ceruri, ci poate fi si aici, pe Pamant. Daca o vrea Domnul meu.

Rostas Bianca

Jud Cluj